

A ZSIDÓKHOZ ÍRT LEVÉL 12-13.

Nyissuk ki Bibliánkat a Zsidókhöz írt levél 12. Fejezeténél.

Első vers. Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyünk le minden reánk nehezedő terhet és a bennünket megkörményező bünt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Ez az igevers egyvalamit biztosan nem jelent; mégpedig nem jelenti azt, hogy a hit hősei az Ószövetségből – akiket ugye a XI. Fejezet felsorol – most ott ülnek a mennyben és figyelik, hogy mi történik a földön. Tehát ez nem azt jelenti, hogy ők mindannyian most bennünket figyelnek a mennyből, hogy mire, hogyan reagálunk, mit teszünk, és mit mondunk. Azt azonban jelenti, hogy az Ő életük, amelyet a hitben éltek, és az Ő hitből való cselekedeteik bizonyágot tesznek nekünk arról, hogy mire képes a hit. Az Ő életünk tanúbizonyágot tesz arról, hogy mennyire megéri Istennel járnunk, hogy milyen értékes is ez. És ahogy felismerjük, hogy milyen nagy bizonyág az Ő életük szánunkra, állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Kettő. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére. Tehát egyrészt: nézzünk a hit hőseire, akik példaértékűek számunkra; róluk azonban szegezzük tekintetünket a legkiválóbb példára: Jézus Krisztusra. Elsősorban tehát a bizonyágtevőknek egy nagy fellege vesz körül bennünket. Ők bizonyágot tesznek nekünk arról, hogy milyen értékes is az az élet, amelyet Istennek átadva él az ember, úgyhogy odaszánja magát Istennek, hogy hisz Őbenne. Az életet itt az Ige egy versenyhez hasonlítja, mint több más helyen is az Ószövetségben. A II. Timóteus 4.7-ben mondja Pál: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Ő is tehát egy futóversenyhez hasonlítja az életet. Az I. Korinthus 9.24-ben pedig azt írja: „Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak, de csak egy nyeri el a versenydíjat. Úgy fussatok, hogy elnyerjétek. – tehát adjunk bele mindent. És látván, hogy a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül minket, állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Második vers. Nézzünk fel Jézusra. Az a szó, ami a nézzünk kifejezés helyett szerepel a görög eredetiben, nagyon érdekes. A görög nyelvben több olyan kifejezést is találunk, amelynek magyar megfelelője általában a nézni szó. Ha az egyik ilyen görög kifejezést azonban pontosabban megvizsgáljuk, akkor azt jelenti, hogy: reá pillantani valakire; egy másik görög kifejezés azt jelenti: tanulmányozni; a harmadik: szemügyre venni; az a kifejezés, amit itt találunk, ebben az Igerészben, a Zsidók 12.2-ben, sehol máshol az Ószövetségben nem fordul elő, csak itt és szó szerint azt jelenti: „mereven nézni valakire, bámulni valakit – egyfajta rajongással, egyfajta csodálattal. Tehát ez azt jelenti, hogy az ember egyszerűen csak mereven bámul Jézusra, ahogy Isten dicsősége megnyilvánul Őbenne. Ő a mi hitünk szerzője és beteljesítője. Isten mindenkinek adott egy bizonyos mértékű hitet. A hitemet tehát Istentől kaptam. Ez egy ajándék Istentől. Pál az Efezus 2.8-ban ezt írja: Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem Töleték van. Isten ajándéka ez. Kilenc. Nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék. – vagyis a mi üdvösségünk, és az a hit, amely által eljutunk az üdvösségre, ajándék Istentől. Az I. Korinthus 12-ben Pál a hitet a Szentlélek egyik ajándékaként jelöli meg. Jézus a mi hitünk szerzője. Ő az, aki a hit magját elültette a szívünkbe és Jézus a mi hitünk beteljesítője is. Filippi 1.6. Éppen ezért meg vagyok győződve

arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára. Isten elvégzi a bennünk elkezdett munkát, hiszen Ő a kezdet és a vég. Ő maga mondta, hogy az Alfa és az Ómega. És ez igaz a teremtésre általában, és a hitünkre is; hiszen Ő a mi hitünk szerzője és beteljesítője is. 12.2. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett a gyalázattal nem törődve vállalta a keresztet és az Isten trónjának a jobbára ült. Az angolban pedig azt olvassuk, hogy az előtte levő öröm miatt – látva tehát, az előtte levő örömet. Jézus tehát a mi példánk, ahogy megfutjuk a versenyt. Tudnunk kell ugyanis, hogy nehézségekkel is találkozunk majd az úton. Jézus nem egy könnyű életet ígér nekünk. A János 16.33-ban ezt mondja Jézus: A világon nyomorúságatok van, de bizzatok. Én legyőztem a világot. Miután Jézus a Hegyi Beszédében leírta a keresztény ember jellemzőit, a következőket mondta – Máté 5.11: Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek Titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok. Az élet bizony nem lesz könnyű, mert mi idegenek vagyunk ezen a földön. Ha ugyanis Jézus Krisztussal járunk, akkor Vele vagyunk összhangban, nem pedig a világgal; és a világnak ez nem tetszik. Sőt, a világ önmagára veszélyesnek tart bennünket, mert valahogy mi bűntudatot ébresztünk bennük; Ők pedig nem szeretik magukat bűnösnek érezni. Ők nem bánják, hogy piszkosak; Ők így akarnak élni, és nem akarnak azzal foglalkozni, hogy Ők most piszkosak. És megsértődnek, ha nekünk nem tetszenek az Ő trágár történeteik. És megbántódnak, ha az ember nem nevet trágár vicceiken. Minderre pedig úgy reagálnak, hogy üldözni kezdik a keresztényeket. Jézus azonban azt mondja: Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek Titeket, és mindenféle rosszat hazudnak Rólatok. Jézus tehát a mi példánk. Nézzük csak meg, hogy Vele mit műveltek; aki azonban az előtte levő öröméért vállalta a keresztet. Amikor részt veszünk egy versenyen, a győztesnek járó jutalom lebeg lelki szemünk előtt – ez ösztönöz bennünket. A jutalom az, ami motivál, illetve az az öröm és dicsőség, ami a győztes osztályrésze. Krisztus esetében pedig ez annak az öröme volt, hogy azáltal, amit Ő elszenved, mi győzedelmeskedhetünk a bűn fölött, és bűneink megbocsátásra találnak. Jézus előtt az az öröm lebegett, hogy Ő ezáltal megvált bennünket, és nem kell többé elveszettnek lennünk. Ehhez pedig természetesen hozzá kell tennünk azt is, hogy annak az öröme is Jézus előtt lebegett, hogy Isten akaratát teszi; hiszen Jézus maga mondta, hogy: „Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratodat teljesítsem. Jézusnak öröm volt a szívében, mert tudta, hogy azt teszi, amit az Atya kért tőle. A kérdés az, hogy az effajta öröm a Te életedben is jelen van-e? Te vajon azt teszed-e, amit Isten szeretne, hogy tegyél, és ezt tudatosítod-e? És tudatosítod-e azt, hogy ebben hatalmas öröm van? Pusztán annak a tudata, hogy én azt teszem, amire Isten elhívott. Hogy összhangban áll az életem az Ő örökké való tervével – ebben óriási öröm rejlik. Jézus esetében is azt látjuk tehát, hogy az előtte levő öröm miatt vállalta a keresztet. Én úgy gondolom, hogy gyakran hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy a keresztt egyfajta kötelezettség volt, melyet Jézus elfogadott, eközben azonban nem tudatosítjuk azt, hogy Jézus gyűlölte ezt az egészet, és azt a szégyent, amivel ezt járt. De mégis vállalta a keresztet, a gyalázattal nem törődve, pedig nem volt mindegy. Emlékezzünk csak vissza, hogy Jézus a Gecsemáné kertben imádkozott és kérte Istent, hogyha van bármi más lehetőség, akkor neki ne kelljen mennie a keresztre. A Máté 26.39-ben Jézus így imádkozott: Atyám! Ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár. Mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint Te. Mintha csak Jézus azt mondta volna: ha az emberek más módon is üdvözülhetnek – például azért, mert vallásosak vagy mert jó emberek, vagy bármi más oknál fogva – ha ez lehetséges,

akkor távozzál el tőlem ez a pohár. Jézus azonban kiitta a poharat, elment a keresztre a gyalázattal nem törődve, és az Isten trónjának a jobbára ült. Győzelmet aratott és most az örök dicsőségben ül Isten jobbán. Három. Gondoljatok Reá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől. Itt van tehát egy férfi, akinek az életét a szeretet uralta, akinek az életére a jóság és a jó cselekedetek voltak jellemzőek. Az egyik alkalommal, amikor meg akarták Őt kövezni, Jézus a következőket mondta – János 10.32: Sok jó cselekedetet vittem véghez előttetek az én Atyám nevében. Ezek közül melyik cselekedetem miatt köveztek meg engem? 33. A zsidók így feleltek neki: Nem jócselekedetért kövezünk meg Téged, hanem káromlásért és azért, hogy Te ember létedre Istenné teszed magadat. Jézus tehát amerre csak járt, jó cselekedetek jártak a nyomában. És mégis, az egyik leggonoszabb tettet éppen ellene követték el, amikor keresztre feszítették. Itt van egy férfi, aki a szeretet hirdette, a szeretetet határozta meg az élet legfőbb értékeként; sőt mi több, ezt a fajta szeretetet gyakorolta is a mindennapi életében és ezt az embert a lehető leggyűlöletesebb módon ölik meg. Zsidók 12.3. Gondoljatok reá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől; hogy lelketekben elfáradva el ne csüggedjete. Bizony, ahogy megfutjuk a versenyt, és számos nehézséggel szembesülünk, előfordulhat, hogy elfáradunk. Belefáradunk például abba, hogy üldöznek bennünket, pedig mi jót teszünk. Vagy belefáradunk abba, hogy a másik orcánkat is odafordítjuk; hogy mi nem ütünk vissza. Három. Gondoljatok reá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől; hogy lelketekben elfáradva el ne csüggedjete. Négyes vers. Mert a bűn ellen való harcban még nem álltatok ellen egészen a végig. Jézus azonban ezt tette. Ő elmondhatja ezt magáról. Mi még nem kerültünk ennyire szörnyű helyzetbe. Egyikünknek sem kellett mártírhalált hálnia Jézus Krisztusba vetett hitéért. Szavakkal persze lehet, hogy gyaláznak bennünket, sőt vannak olyanok is, akiket fizikailag bántalmaznak hitükért. De ez olyan kevés annak fényében, amit Jézus Krisztus elszenvedett. Ezen a ponton a levél írója témát vált, és annak a kérdésével kezd el foglalkozni, hogy hogyan fegyelmezi, fenyíti Isten az Ő gyermekeit. A mi Atyánk egy szerető édesapa, és annyira szeret bennünket, hogy megfenyít bennünket, ha szükséges. Azt azonban mindenképpen szeretném, ha tudatosítanánk, hogy Isten munkája a mi életünkben nem a büntetésről szól. Úgy gondolom, hogy a gyermeknevelésben is nagyon fontos ezt tudatosítanunk, hogy amikor megfenyítjük gyermekünket egy hibáért, fontos, hogy értsék, hogy itt nem arról van szó, hogy mi megbüntetjük Őket, hanem arra törekszünk, hogy a helytelen dolgokat megváltoztassuk bennük. Isten is ezért fenyít meg bennünket. Mindez a mi javunkat szolgálja. Én úgy gondolom, hogy gyakran egy téves elképzelésünk van Istenről. Azt gondoljuk, hogy Isten azért figyel bennünket állandóan, hogy abban a pillanatban, hogy valamit elrontunk, rosszul csinálunk, egy rendőrként ott teremjen, és bilincsbe verjen bennünket. Sokszor sajnós a gyermekeink felé is ezt kommunikáljuk; amikor azzal fenyegetjük őket, mikor rosszködni, hogy Isten figyeli őket és ez bizony nem tetszik neki. Az igaz, hogy Istennek nem tetszik helytelen viselkedésünk, de ne feledjük, hogy Isten szeret bennünket. Egyszer a kis unokám is a következő kérdéssel jött haza a vasárnapi iskolából: Apa! – kérdezte a fiamtól – Isten tényleg figyel bennünket? Hát ezt meg miért kérdezed? – tette fel a kérdést a fiam. – Hát csak mert a vasárnapi iskolában ezt mondta a tanító néni. – És miért mondta? – Mert rossz voltam. Erre a fiam így válaszolt: Igen Kicsim, igaz, hogy Isten figyel bennünket. – És figyel Téged is. De azért teszi ezt, mert annyira szeret, hogy nem tudja Rólad levenni a szemét. Isten tehát nem valamiféle despota, aki csak arra vár, hogy mikor rontunk el valamit, hogy lesújtson

reánk. Ő egy szerető édesapaként figyelmi minden lépésünket, mert annyira fontosak vagyunk Neki, hogy nem akarja levenni rólunk a szemét. Így vagyok én a kis unokáimmal; amikor nálunk vannak, egyszerűen csak folyamatosan figyelem Őket, képtelen vagyok levenni róluk a szemem. Annyira aranyosak, teljesen mindegy, hogy mit tesznek, még akkor, amikor rosszkodnak. A feleségemmel mindig összenézünk, és csak azt mondjuk, hogy „hát nem aranyosak. Még akkor is, amikor valami olyat tesznek, amiért mi már régen elfenekeltük volna a saját gyermekeinket. Az unokáink esetében azonban hirtelen ezt már aranyosnak tartjuk. Nagyon elkényeztetjük az unokáinkat. De Isten is hihetetlenül elkényeztet bennünket, mert annyira szeret bennünket; de amikor szükséges, akkor megfenyít, hogy jobba tegyen. Őt. És elfeledkeztetek a bátorításról, amely Nektek, mint fiaknak szól? Fiam! Ne vedd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd Téged. Hat. Mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti. És megostoroz mindenkit, akit fiává fogad. Hét. Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik Veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja? Nyolc. Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak. Ne vedd tehát meg az Úr fenyítését, mert ez bizonyítja, hogy Isten szeret Téged, hogy az Ő fia vagy, valóban. Ha Te rosszat teszel, de mégis könnyen megúszod a dolgot, ez bizony aggodalomra ad okot. Olyan dolgokra gondolok például, hogy: már egy jó ideje csalsz, és úgy tűnik, hogy zavartalanul folytathatod tovább; vagy: egy nem megfelelő kapcsolatban élsz, és semmi nem történik, úgy tűnik, hogy megúszod - akkor légy nagyon óvatos, mert ez azt is mutathatja, hogy Te nem Isten fia vagy, vagyis, hogy nagyon veszélyes helyen vagy, hogyha Te szabadod vétkezhetsz. Ez aggodalomra ad okot; ugyanis Isten gyermekeként Isten annyira szeret bennünket, hogy gondoskodik arról, hogy ne vétkezhessünk szabadon, hogy elkapjanak bennünket; és ez bizony gyakran megdöbbeníti a hívőket. Hiszen azt látják, hogy ez is csal, az is csal és nem kapják el Őket; és akkor esetleg hívőként valaki beadja a derekát és szintén abban az adott dologban csalásra adja a fejét és szinte abban a pillanatban lebukik. És akkor az ember nem érti, hogy ez hogy lehetséges, amikor tíz másik is ugyanezt követte el, de nem kapták el Őket. Hát igen, de nem is Isten fiai. Isten ugyanis nem engedi, hogy az Ő gyermekei ne bukjanak le - pontosan azért, mert a gyermekei vagyunk. És persze mondhatnánk, hogy ez nem igazság, de tulajdonképpen: igen. Isten nem engedi, hogy csak úgy, szabadon vétkezhessünk, hiszen az Ő gyermekei vagyunk. És még akkor is, ha mindenki más szabadon teszi azt, amit tesz – mi ezt nem tehetjük meg, mi az Ő gyermekei vagyunk. Amikor tehát elkapnak bennünket, csak örvendezzünk, hogy az Ő gyermekei vagyunk. Zsidók 12.7. Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik Veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja? Nyolc. Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak. Kilenc. Azután testi apáink fenyítették minket, és tiszteletben tartottuk Őket. Nem kell-e sokkal inkább engedelmessé válnunk a lelkek Atyjának, hogy éljünk. Tíz. „Mert Ők rövid ideig a saját elgondolásuk szerint fenyítették, Ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk. A szüleink gyakran maguk miatt fenyítenek bennünket, hogy nekik könnyebb legyen a dolguk. A mi otthonunkban is számos olyan szabályt állítottak fel a szüleink, amelyek igazából az Ő kényelmüket szolgálták, az Ő életüket könnyítették meg. Ők sem mindig az én javamat tartották szem előtt, hanem sokszor saját magukét. Milyen sokszor mondták nekem is, hogy: Fiam! Ez nekem jobban fáj, mint Neked. Én azonban ezt soha nem értettem egészen addig, amíg én is édesapa nem lettem – és akkor megértettem. Amikor Isten fenyít bennünket, ezt mindig a mi javunkra teszi. És ha mi

földi édesapánkat tiszteltük, aki felnevelt bennünket, aki egyengette az utunkat, mennyivel inkább kell tisztelnünk a mi mennyei Atyánkat, aki a mi javunkra fenyít meg bennünket. Tizenegy. Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik örvendetesnek. – és ez valóban így van. Ugyan ki élvezte azt gyermekkorában, amikor elfenekelték őt a szülei. Olyankor mindig előtött engem annak az érzése, hogy engem senki nem szeret; amikor ott voltam a sötét hálósobában – mert ott fenekelt el az édesapám –, és közben mindenki más kint volt a nappaliban és együtt játszottak, és akkor én ott voltam az apuval a hálósobában és először mondott nekem néhány dolgot és utána elfenekelt, én meg igyekeztem minél hangosabban ordítani, abban a reményben, hogy akkor azt gondolja majd, hogy hatásos és hamarabb vége lesz az egésznek. Azután az édesapám kiment, becsukta maga mögött az ajtót, én pedig ott feküdtem az ágyon a hálósobában, a sötétben és csak sírtam, és szörnyen éreztem magam, és azt gondoltam, bár csak meghalnék. És arra gondoltam, hogy akkor biztos megbánnák tetteteket, hogy elfenekeltek engem, hogyha benyitnának a hálósobába és én holtan feküdnék az ágyon. És utána eszembe jutott a kis öcsém, hogy Ő mennyire sírna, hogyha én meghalnék, és akkor én még jobban elkezdtem sírni. Szóval az ember ott fekszik az ágyon, és végigzongoráz minden lépést, és utána vége az egésznek. És akkor eszébe jut, hogy kint milyen jól érezhetik magukat a nappaliban a többiek, akkor Ő miért kuporgok még mindig a hálósobában; Úgyhogy felpattan és kirohan a nappaliba a többiekhez. Velem is ez történt, visszatértem a többiekhez a nappaliba és bekapcsolódtam az Ő közös tevékenységükbe. És bekapcsolódhattam, mert a büntetésemet már megkaptam. Mielőtt elfenekeltek, valahogy nem tudtam részt venni az Ő közös tevékenységükben, mert büntudatom volt. És vacsoránál sem mertem kérni még egy szelet süteményt, mert rosszul éreztem magam. Valahogy nem éreztem magam a család részének – büntudatom volt. És úgy meg aztán igazán nehéz volt megvacsorázni, hogy az édesapám azt mondta: Fiam! Vacsora után megyünk a hálósobába. De miután elfenekelt, elszállt a büntudatom és újra a család tagjának éreztem magam. Maga a fenyítési folyamat azonban egyáltalán nem kellemes és nem örömteli, az eredménye azonban csodálatos. Megszabadulok a büntudatomtól. Igen, rossz fát tettem a tűzre, valami olyat tettem, amit megtiltott nekem az édesapám, rajtakaptak, megkaptam méltó büntetésemet, és most már nem kell büntudatot éreznem, újra mehetek, és a család részének érezhetem magam. Maga a fenyítés azonban nem örömteli, hanem nagyon is kellemetlen. Az eredménye azonban csodálatos. Hogyha tehát elismerem azt, hogy hibáztam, és az Úr megfenyített – ugye ezt nem könnyű bevallani –, de mégis tudatosítanom kell, hogy én az Ő gyermeke vagyok, és Ő nem engedi, hogy csak úgy szabadon, nyugodtan vétkezzek. Miután azonban Isten megfenyít, ez a fenyítés az igazság békességes gyümölcset hozza azoknak, akik megedződtek általa. Az eredménye csodálatos. Helyreállhat a közösséggel, a kapcsolatom Istennel. Tizenkettő. Ezért tehát a lankadt kezeket és a megroskadt térdeket erősítétek meg. Ugye hajlamosak vagyunk elhagyni magunkat. Itt azonban a levél írója arra bátorít bennünket, hogy erősítsük meg lankadt kezünket, megroskadt térdünket. Tizenhárom. És egyenes ösvényen járjatok, hogy a sánta meg ne botoljon, hanem inkább meggyógyuljon. Tizennégy. Törekedjétek mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat. Ez érdekes. Mit is mond Jézus a Máté 5.8-ban?: Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent. Zsidók 12.14. Törekedjétek mindenki iránt a békességre és a szent életre. Sajnos a mai világban hajlamosak vagyunk félreértelmezni a szentséget, a szent életet. Mindenekelőtt annak köszönhetően, amit egyesek a szent élet égisze alatt a gyakorlatban megvalósítanak. Sokan a

szentséget mintegy viseletként öltik magukra, mintha a szentség csak a külsőségekre vonatkozna. Így tehát vannak olyan csoportok, akik úgymond szentnek nevezik magukat ilyen értelemben. És egyes csoportok számára például a szentség azt jelenti: a nők esetében - hogy nem sminkelik magukat semmilyen szinten; vagy például: nem viselnek semmiféle arany ékszert; vagy egy meghatározó módon öltözködnek. Természetesen sokan – nagyon helyesen – fellázadtak a szentség ezen definíciója ellen; a szentség ugyanis a szív dolga, nem pedig az öltözködésé. Mint ahogy azt a korábbiakban is említettem tehát, léteznek olyan csoportok, akik felállítanak bizonyos kritériumokat és azt mondják, hogy ezen kritériumok betartása jelenti a szentséget. De ha az ember megfelel is ezeknek a követelményeknek, és tartózkodik mindazoktól a dolgoktól, amelyekről Ők azt mondják, hogy a szentséghez mindenképpen kerülendő dolgok, a szíve attól még ugyanolyan piszkos lehet, mint bárki másé. Az igazi szentség ugyanis a szív dolga. A Máté 15.11-ben ezt mondja Jézus: Nem azt teszi tisztátalanná az embert, ami bemegy a száján, hanem ami kijön a szájából – az teszi tisztátalanná az embert. A Máté 12.34-ben pedig ezt mondja: Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj. A szentséget tehát nem az ember öltözete mutatja, hanem az ember szíve. És én úgy gondolom, hogy a szentség Isten jelenlétének tudatosításából fakad. Én tisztában vagyok azzal, hogy Őbenne élek, mozgok és vagyok. Hogy mindig az Ő jelenlétében járok. Mindennek a tudata pedig sokkal nagyobb befolyással bír arra, amit teszek és amit mondok, mint bármi más. Ez az egész tehát nem bizonyos szabályok betartásáról szól. Kisfiú koromban én is egy olyan gyülekezetbe jártam, amely a szentséget bizonyos kritériumokhoz kötötte; és nekem is volt egy nagyon hosszú listám, hogy mit ne tegyek annak érdekében, hogy elnyerjem a szentséget. És serdülőként is, csaknem mindent megtiltottak nekünk. Nem mehettünk moziba, nem mehettünk el közösen táncolni, szinte semmit nem csinálhattunk. És mivel mi betartottuk ezeket a szabályokat, magunkra is úgy tekintettünk, mint tulajdonképpen igaz emberekre, hiszen mi nem kapcsolódtunk be a világi bűnös tevékenységekbe. Jézus azonban nagyon komolyan megfeddte a farizeusokat azért, mert az Ő elképzelésük a szentségről szintén csak ahhoz kapcsolódott, hogy megtettek-e bizonyos dolgokat, és hogy mellőztek-e más dolgokat. Az egész a külsőségekre épült: bizonyos szabályokra, bizonyos törvények betartására. Jézus tehát rámutatott arra, hogy ez nem erről szól; de a farizeusok ezt valahogy nem akarták megérteni. Jézus a Máté 23.24-ben a következőket mondta Nekik: Vak vezetők! Kiszűritek a szúnyogot, a tevét pedig lenyelitek. Gyakori látvány volt tehát az utcákon egy olyan farizeus, aki éppen öklendezik és próbálja kiköpni a szúnyogot, ami véletlenül belerepült a szájába, s azért próbálta ezt mindenképpen felöklendezni, mert a törvény értelmében nem lehetett olyan húst enni, aminek nem csorgatták ki a véréit. Jézus tulajdonképpen rámutatott arra, hogy az Ő tányérjuk kívülről tisztának tűnik, valójában azonban piszkos - a belseje koszos. A Máté 23.27-ben pedig ezt mondja Jézus: Jaj Nektek képmutatók, írástudók és farizeusok, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal. Természetesen mindamellet ne feledjük, hogy van egy igazi szentség, amelyre mindannyiunknak törekednünk kell. Törekedjünk arra, hogy egy szent életet éljünk, egy tiszta életet éljünk, egy olyan életet, amely kedves Isten előtt. Szentség nélkül ugyanis senki sem láthatja Istent. Ezért is kéne nagy jelentőséget tulajdonítanunk a szentségnek. Tizenöt. Ügyeljetek arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől. Rendkívül fontos az, hogy Isten kegyelmét ne vegyük készpénznek. Isten kegyelme nem egy köpeny, amellyel

eltakarhatjuk bűnösségünket. Isten kegyelme a mi javunkat szolgálja, és arra ösztönöz bennünket, hogy teljes mértékben Jézus Krisztusra hagyatkozzunk, ahelyett, hogy saját cselekedeteinkben bízunk. A kegyelem azért van, hogy odavigyén bennünket Istenhez. Saját cselekedeteink ugyanis nem tudnak eljuttatni bennünket Istenhez. A kegyelem tehát nem arra van, hogy egyszerűen csak elfedezem vele csalásomat, hazugságomat és minden mást is, mondván, hogy Isten kegyelme majd úgyis elfedezi. Ha ezt tesszük, igazából nem értjük Isten kegyelmét. Tehát tizenöt. Ügyeljetek arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűségnek a gyökere felnövekedve kárt ne okozzon és sokakat meg ne fertőzzön. Bizony a keserűséggel nagyon vigyáznunk kell, mert tönkretetheti az életünket; és a keserűség az egészségünkre is kihat, és nagyon komoly gondokat is okozhat. A keserűség hatására ugyanis egészségünkre káros anyagok termelődnek a szervezetünkben; tehát tönkretesszük saját magunkat is, arról nem is szólva, hogy milyen hatása van keserűségünknek másokra. Tizenhat. Ne legyen senki parázna vagy Istentelen, mint Ézsau, aki egyetlen tál ételért eladta elsőszülöttségi jogát. Ugye Ézsau egy napon úgy tért haza, hogy nagyon fáradt volt és nagyon éhes; Jákób pedig éppen valami nagyon finom vacsorát készített. Ézsau tehát farkaséhesen megkívánta és kért belőle. Jákób erre azt mondta Ézsauinak: „Jó, ehetsz belőle, ha nekem adod elsőszülöttségi jogodat. Ézsaut pedig úgy tűnik, annyira nem érdekelte elsőszülöttségi joga, hogy egy tál ételért eladta azt Jákóbnak. Tizenhét. Mert tudjátok, hogy később, amikor örökölni akarta az áldást, elutasították, mivel a megtérés útját nem találta meg, noha könnyek között kereste. Vegyük észre: elutasították, mivel a megtérés útját nem találta meg. Óvakodjunk tehát az ilyen szívtől, amely nem akar megtérni, amely makacs, csökönyös. „Elutasították, mivel a megtérés útját nem találta meg, noha könnyek között kereste. Ne gondoljuk azt, hogy itt arról van szó, hogy Ézsau meg akart térni könnyek között, de képtelen volt rá. Nem! Amit Ő könnyek között keresett, az az elsőszülöttségi joga volt, amelyet áruba bocsátott. Amikor Izsák megáldotta Jákóbot – abban a tudatban, hogy Ő Ézsau – és Ézsau bement Izsákhoz jó falatokkal, az édesapja pedig megkérdezte tőle, hogy: Ha Te vagy Ézsau, akkor az előbb ki volt itt nálam? – és akkor Izsák és Ézsau is rádöbbenek arra, hogy Izsák Jákóbot áldotta meg. Erre Ézsau könyörögni kezdett Neki, sőt mi több, sírva fakadt, hogy Őt is áldja meg. Ézsau könnyek között könyörgött Izsáknak, hogy áldja Őt is meg. Izsák azonban azt felelte: azt az áldást, ami Ézsauinak járt, már megkapta Jákób. Ezen most már változtatni nem lehet. Ézsauinak tehát – bár könnyek között követelte az áldást – bűnbánat nem volt a szívében. Ő csak az áldást akarta és az azzal járó hasznot. Sok ilyen ember van napjainkban is a világban, és az Ige figyelmeztet is bennünket arra, hogy ne legyünk olyanok, mint Ézsau, akit nem érdekelt az elsőszülöttségi joga, és így el is veszítette az áldást, ami Neki járt volna. És ma is vannak olyan emberek, akik nem akarnak igazán keresztényként élni, de vágynak a kereszténység nyújtotta előnyökre. Például fontos számunkra az, hogy egy keresztény nép körében éljenek, de ők maguk nem akarnak keresztényként élni. Ők csak a kereszténység nyújtotta előnyöket, pozitívumokat szeretnék élvezni. Ezen a ponton gondolkodjunk el azon, hogy ez a levél a zsidóknak íródott, akik a törvény alatt éltek. Jézus Krisztus által azonban egy új szövetség részesévé váltak, és egy új kapcsolatuk jött létre Istennel. Az író ezután ismét a régi szövetségre, a törvényre tér rá, és ezt a kettőt egymással szembeállítja. A levél írója így szól – tizennyolc: Ti ugyanis nem tapintható hegyhez és lángoló tűzhöz járultatok, sem homályhoz, sötétséghez, szélvészhez ... – tizenkilenc: ... vagy trombitaharsogáshoz és szózatok hangjához. Akik ezt hallották, kérték, hogy ne szóljon többé hozzájuk ... – húsz: ...

mert nem bírták elviselni a parancsot, még ha állat érinti is a hegyet, meg kell kövezni ... – huszonegy: ... és olyan félelmetes volt a látvány, hogy Mózes is így szólt: Félelem fogott el és remegés. Most menjünk csak vissza a II. Mózes 19-hez, és olvassuk csak el azt az Igerészt, amely arról szól, hogy Mózes a Sínai-hegyen megkapja Istentől a Tízparancsolatot. Olvassuk csak a II. Mózes 19-ben a tizenegyedik versről: Akkor lejött Mózes a hegyről a néphez, elrendelte, hogy a nép szentelje meg magát és mossák ki felső ruhájukat. Tizenöt. Majd ezt mondta a népnek: „Legyetek készen harmadnapra. Asszonyhoz ne közeledjétek. Tizenhat. „A harmadik napon, virradatkor, pedig mennydörgés, villámlás és sűrű felhő támadt a hegyen, és igen erős kürtzengés. Ekkor megrémült az egész nép a táborban. Tizenhét. Mózes pedig kivezette a népet a táborból Isten elé és ők megálltak a hegy lábánál. Tizennyolc. A Sínai-hegy egészen füstbe borult, mert leszállt rá tűzben az Úr. Füstje úgy száll föl, mint a kemence füstje, és az egész hegy nagyon rengett. Tizenkilenc. „A kürt zengése egyre erősebben hangzott. Mózes beszélt és az Isten mennydörgésben felelt Neki. Húsz. „Leszállt tehát az Úr a Sínai-hegyre, a hegy csúcsára és fölhívta az Úr Mózeset a hegy csúcsára. Mózes fölment. Huszonegy. Az Úr így szólt Mózeshez: Menj le és ints meg a népet, hogy ne törjön előre azért, hogy lássa az Urat, mert akkor sokan elesnek közülük. Huszonkettő. Még a papot is – akik különben közeledhetnek az Úrhoz – szenteljék meg magukat, hogy reájuk ne rontson az Úr. Itt van tehát ez a lenyűgöző jelenet, és a következő fejezetben azt látjuk, hogy Isten átnyújtja Mózesnek a Tízparancsolatot, Mózes tehát megkapja Istentől a Törvényt. Visszatérve a Zsidók 12-höz. Itt a levél írója azt mondja: Ti nem ehhez a hegyhez, a Sínai-hegyhez járultatok. – és ugye hozzáteszi a huszonegyes versben, hogy: Olyan félelmetes volt a látvány, hogy Mózes is így szólt: Félelem fogott el és remegés. Ti nem ehhez a hegyhez járultatok. Huszonkettő. „Ti a Sion-hegyéhez járultatok. És az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez és az angyalok ezreihez. Huszonhárom. Az elsőszülöttek ünnepi seregéhez és gyülekezetéhez, akik fel vannak jegyezve a Mennyekben; mindenek bírójához, Istenhez, és a tökéletességre jutott igazak lelkeihez. Huszonnégy. Az Újszövetség közbenjárójához, Jézushoz, és a meghintés véréhez, amely hatalmasabban beszél, mint az Ábel vére. Huszonöt. Vigyázzatok, hogy el ne utasítsátok azt, aki szól. Ezen a ponton a levél írója visszakanyarodik a levél legelső fejezetéhez, amely a következőképpen kezdődik: Zsidók 1.1. „Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az Atyákhoz a próféták által ... stb. A Zsidókhoz Írt Levél tehát Isten üzenetéről szól az embereknek, amelyet fián, Jézus Krisztuson keresztül küldött; a Jób Szövetségről szól, amelyet Isten az Ő fián keresztül létrehozott; illetve arról, hogy Jézus Krisztus egy Jób áldozat volt. Huszonöt. Vigyázzatok, hogy el ne utasítsátok azt, aki szól. – vagyis: el ne utasítsuk Jézus Krisztust, Isten Igéjét, Isten kinyilatkoztatását Jézus Krisztuson keresztül. Mert ha azok nem menekültek meg, akik elutasították azt, aki a földön adott kijelentést, mennyivel kevésbé menekülünk meg mi, ha elfordulunk attól, aki a Mennyből szól hozzánk. Jézus tehát lejött a földre, hogy Isten Igéjét szolja; hogy Isten igazságait megmutassa nekünk. Vigyázzunk tehát, hogy ne utasítsuk el Jézus Krisztus szavait. Mert azokat is megkövezték az Ószövetségben, két vagy három tanú vallomása alapján, akik elutasították a Mózesi Törvényeket. Mennyivel inkább vár reánk is pusztulás, ha hátat fordítunk Jézus Krisztus szavainak. Huszonhat. Az Ő hangja akkor csak a Földet rendítette meg, most azonban ezt ígéri: Még egyszer megrendítem nemcsak a Földet, hanem az Eget is.” A világegyetemre tehát egy óriási katasztrófa vár a jövőben. Az Ige több helyen is említést tesz erről. Például az Ézsaiás 34-ben: arról olvashatunk, hogy összecsavarodik az Ég, mint egy

tekercs; egy másik helyen arról olvashatunk, hogy „a Föld tántorog majd, mint egy részeg ember, és kikerül a pályájáról; és mint ahogy „meteorok becsapódását” jövendölné meg, amelynek hatására „megremeg a Föld és megremeg az Ég”. Huszonhét. A még egyszer pedig azok megváltoztatását jelenti, amelyek mint teremtett dolgok megrendülhetnek, hogy megmaradjanak a rendíthetetlenek. Isten tehát még egyszer megrendíti majd a Földet. Egyszer már megtette, amikor a Sínai-hegyről szólt. Most azonban azt mondja Isten: „Még egyszer megrendítem nemcsak a Földet, hanem az Eget is. És csak azok maradnak meg, amik rendíthetetlenek. Péter is ír levelében az eljövendő óriási katasztrófáról: II. Péter 3.12. „Amikor majd az Egek lángolva felbomlanak, és az Elemek égve megolvadnak. A II. Péter 3.11-ben pedig Péter a következőket mondja: Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell Nektek élnetek, akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövetelét. Ami tehát megrendíthető, az meg fog rendülni – vagyis: az anyagi világ; és csak azok a dolgok maradnak meg, amelyek rendíthetetlenek – vagyis: a szellemi dolgok. Hiszen egy életünk van, amely hamarosan véget ér, és csak azok a dolgok maradnak meg halálunk után is tartósan, amelyeket Krisztusért tettünk. Minden más elpusztul; egy napon az egész anyagi világ elpusztul. Így hát, ha számunkra az anyagi dolgok a legértékesebbek, akkor semmink sem marad, amikor megsemmisül ez az anyagi világ; vagy amikor mi meghalunk. Ha azonban mi a Mennyben gyűjtöttünk kincseket, azok a kincsek soha nem pusztulnak el, megmaradnak örökké. Péter is azt mondja: Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell Nektek élnetek. Fontos tehát, hogy a szellemi dolgok legyenek számunkra az értékesek. És fontos, hogy a lélekben járjunk, hogy a lélek vezetésére támaszkodjunk, hogy a lélek szerint éljünk. És az Ige valóban mindvégig erre bátorít bennünket, és folyamatosan rámutat arra, hogy a lélek szerinti élet feljebb való, mint a test szerinti élet. A világ azonban gyűlöli ezt az üzenetet. A világ nem akarja ezt hallani, hiszen a saját világi isteneik, az anyagiasság, túlságosan is fontos számára. Az anyagi javak a legértékesebbek a világ szemében. Így hát, ha mi azt mondjuk, hogy: ez a világ és az anyagi dolgok egy napon eltűnnek, elpusztulnak – az emberek nem szívesen hallják ezt. Huszonnyolc. Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk hálásak és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon, tisztelettel és félelemmel, – huszonkilenc – „mert a mi Istenünk emésztő tűz. Nagyon érdekes, hogy ezt írja az Ige. Ézsaiás Könyvében olvashatunk arról, hogyan pusztította el Isten a legnagyobb arámi hadsereget, amely a déli királyság, Júda ellen támadt. Ebben a történetben azt olvashatjuk, hogy az Úr Angyala egyetlenegy éjszaka alatt 185 ezer arámi katonát pusztított el. Reggel pedig, amikor felkeltek az izraeliek, és körülnéztek, azt látták, hogy az ellenség holtan hever a földön. És az Ézsaiás 33.14-ben azt olvashatjuk, hogy ennek nyomán „megrettentek a Sionon a vétkesek; a bűnös városalakók megrettentek, mert látták, hogy mire képes az Úr tüze és így a következőképpen kiáltottak – szintén az Ézsaiás 33.14-ben –: Ki tartózkodhat közülünk perzselő tűz mellett? Ki tartózkodhat közülünk örökös izzás mellett? A tűz bizony egy nagyon érdekes természeti jelenség, és bizonyos értelemben mindenütt ott van a természetben. Ha arra gondolok például, hogy egy fémdarabot kiteszünk a levegőre, akkor egy idő után barna foltocskák jelennek meg rajta, mert elkezd oxidálódni – ezt is a természet lassan égő, emésztő tüzeinek szokták nevezni. Ahogy a természet kezdi, mondhatni: felemészteni azt a fémdarabot. És ugye az épületek esetében ugyanezt látjuk. Abban a pillanatban, hogy elkészül egy épület, szépen lassan elkezd tönkremenni. Ezért is kell gondoskodni az épületről, újrafesteni, tatarozni, mert szépen lassan

tönkremegy. A természet lassú, emésztő tüze tönkreteszi. A tűz azért is nagyon érdekes, mert egyrészt igenis megemészthet bárkit és bármit; másrészt azonban átváltoztathat valamit, mégpedig úgy, hogy megszilárdítja azt. Amikor egy ötvözetet a tűzbe rakunk, acél lesz belőle – a tűz megszilárdítja. A tűz tehát érdekes: egyes dolgokat megemészt, másokat pedig megszilárdít. Ez azon múlik, hogy milyen anyagot ér a tűz. A vétkesek a Sionon is azt kérdezték: Ki rejtőzhet el Isten tüze elől? A válasz pedig az, hogy: senki! – mert ez mindenütt ott van. Elfutni nem tudunk előle, az egész tehát azon múlik, hogy ránk milyen hatással lesz a tűz: megemészt-e vagy megszilárdít. Ez pedig azon múlik, hogy mik vagyunk: ha Isten gyermekei vagyunk, akkor Isten tüze átformál bennünket – megerősít és megszilárdít; azok számára azonban, akik nem Isten gyermekei, Isten tüze egy emésztő tűz, amely egy napon teljesen megemészti őket. XIII. Fejezet első vers. A testvéri szeretet legyen maradandó. Kettő. A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ez által egyesek tudtukon kívül angyalokat vendégeltek meg. Ez igazán nagyon érdekes. Azt hiszem, én még soha nem vendégeltem meg angyalokat – legalábbis nem tudok róla –, ami persze nem jelenti azt, hogy ez nem lehetséges, hiszen az Igében itt az áll. Hogy igenis elképzelhető az, hogy angyalok emberi alakot öltve látogatnak meg bennünket, úgyhogy mi azt tulajdonképpen észre sem vesszük, hogy Ők angyalok. Három. „Ne feledkezzetek meg a foglyokról, mintha fogolytársaik volnátok. A gyötrődőkről, mint akik magatok is testben vagytok. Ez az egyike oka annak, amiért én azt gondolom, hogy a Zsidókhoz Írt Levél is Pál tollából származik. Hiszen Ő sok időt töltött börtönben, és ilyenkor mindig arra bátorította az embereket, hogy imádkozzanak érte, most pedig arra bátorítja az embereket, hogy ne feledkezzenek meg a foglyokról, mintha fogolytársaik volnának. Az I. Korinthus 12-ben Pál ír arról, hogy mi mindannyian egy test vagyunk Krisztusban; így tehát ha az egyik része a testnek szenved, akkor az egész test szenved. Tehát ha valaki Krisztus testén belül nehézségeken megy keresztül, akkor imádkozzunk érte, hiszen mi mindannyian egy test vagyunk. Bevallom, nekem nagyon is büntudatom van amiatt, hogy nem imádkozom eleget azokért a keresztényekért a világban, akik nagyon nehéz körülmények között élnek hitük miatt. Emlékszem: még a hidegháború idején milyen keveset imádkoztam a keresztényekért a Szovjetunióban. Pedig csodálatos keresztények éltek akkor is ott, akik bizony komoly szenvedéseken mentek át hitük miatt. És emlékszem, hogy Szibériából például a hívőktől néha kaptam levelet, amit sikerült nekik valahogy valakivel átcsempésztetni a határon; és ebben a levélben Ők megköszönték nekem az Ő tanításaikat, amelyeket szinte mindennap oroszra lefordítva hallgattak, és csak azt mondták a levélben, hogy micsoda áldás is ez, és hogy mindennap imádkoznak a Golgotáért. És ezek a levelek még inkább belehasítottak a szívembe, mert rádöbbenem, hogy én szinte alig imádkozom értük; egyszerűen a legtöbbször elfeledkezem róluk. Itt élek Amerikában, nagyon áldott körülmények között, és mégis Ők imádkoznak értem, én pedig elfelejtek értük imádkozni – és ez nincsen rendjén. „Ne feledkezzünk meg a foglyokról” - azokról a világban, akik nem tudják szabadon imádni Istent, akiket üldöznek hitük miatt; igenis hordozzuk Őket imában. Hiszen mindannyian egy test vagyunk, és ha a test egy része szenved, akkor az egész test szenved. Négy. Legyen megbecsült a házasság mindenki előtt, és a házasság legyen tiszta. A szexuális kapcsolatnak tehát férfi és nő között megvan a megfelelő helye – a házasság kötelékén belül. Istentől ezt azért kaptuk, hogy egy csodálatos élmény legyen, amelynek következtében a házastársak eggyé válnak. Négyes vers második fele. A paráznákat és a házasságtörőket pedig ítéletével sújtja az Isten. Öt. Ne legyetek pénzsóvárok, ériétek be azzal,

amitek van, mert Ő mondta: nem maradok el Tőled, sem el nem hagylak Téged. Pál az I. Timóteus 6.6-ban a következőket mondja: Valóban nagy nyereség a kegyesség – meglelégedéssel. A Filippi 4.11-ben pedig azt mondja: „Én megtanultam, hogy körülményeink között elégedett legyek. A levél írója tehát itt is arra bátorít bennünket, hogy legyünk elégedettek; éréjük be azzal, amink van, mert Ő mondta: „... nem maradok el Tőled, sem el nem hagylak Téged. Olyan sok van a birtokunkban tehát, hiszen Jézus Krisztus a miénk. Legyünk tehát elégedettek, mert hogyha miénk az Úr, akkor minden a miénk. Hiszen Ő minden – minden, amire szükségünk van; és Ő megígérte, hogy soha el nem hagy bennünket. Hat. „Ezért bizakodva mondjuk: velem van Úr, nem félek – ember mit árthat nekem!” Pál a Róma 8.31-ben a következőket mondja: „Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk!” Zsidók 13.6. „Velem van az Úr, nem félek – ember mit árthat nekem!” Abban az időben, amikor Asa lett Júda királya, az etiópiaiak pedig egy hatalmas hadsereggel támadták meg az országot, Asa Istenhez kiáltott és a következőképpen imádkozott – a II. Krónikák 14.10-ben: „Uram! Neked nem nehéz segíteni az erőtlent a sokasággal szemben. Segíts meg bennünket Urunk! Istenünk! – mert Reád támaszkodunk és a Te nevedben jöttünk ez ellen a tömeg ellen. Uram! Te vagy a mi Istenünk, mutasd meg, hogy ember nem tehet ellened semmit. Nekem ez az ima nagyon tetszik – úgy gondolom, nagyon sok bölcsesség rejlik benne. Hét. „Ne feledkezzetek meg vezetőitekről, – ugye lelki vezetőkről van szó – akik az Isten Igéjét hirdették Nektek. Figyeljete életük végére és kövessétek hitüket. Nyolc. Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Kilenc. Különféle idegen tanításoktól ne hagyjátok magatokat félrevezettetni, mert az a jó, ha kegyelemmel erősödik meg a szív, nem pedig ételektől, mert azoknak semmi hasznát nem veszik azok, akik velük élnek. Bizony az a fontos, hogy kegyelemmel erősödjön meg a szívünk, hogy a kegyelmen legyen a hangsúly, ne pedig a cselekedeteinken, amelyek által megpróbálunk megigazulni. Ne pedig olyan dolgokon, hogy mit ehetek, és mit nem ehetek például. És arra is int bennünket itt a levél írója, hogy ne hagyjuk magunkat félrevezettetni külféle idegen tanításoktól. Erről az Igeversről például Herbert Armstrong jut az eszembe, aki konkrétan meghatározza, hogy mit ehet az ember, és mit nem ehet. És az ember igazsága azon múlik, hogy mennyire tartja meg a törvényeket. Az a jó azonban, ha kegyelemmel erősödik meg a szív, és nem cselekedetek által igyekszünk megigazulni, mert ez semmi jóra nem vezet. Tíz vers. „Van oltárunk, amelyről nincs joguk enni azoknak, akik a sátorban szolgálnak. Tizenegy. „Mert amely állatok vérét a főpap a szentélybe beviszi a bűnért, azoknak testét megegetik a táboron kívül. Amikor tehát egy állatot felajánlottak vétekáldozatként az Úrnak, akkor az állat tetemét a táboron kívül elégették. Tizenkettő. „Ezért Jézus is, hogy megszentelje a népet, tulajdon vére által a kapun kívül szenvedett. Ezért nem gondolom például azt, hogy az a katolikus templom, amelyet Jeruzsálemben állítólagosan azon a helyen építettek, ahol Jézust keresztre feszítették, nem gondolom, hogy ez a megfelelő helyen áll, mert a város kapuin belül húzták fel ezt a templomot. Jézust azonban kivitték a városon kívülre. Ezért gondolom, hogy az a hely, amely közel van Heródes kapujához, sokkal inkább lehetett Jézus keresztre feszítésének helye, mert a damaszkuszi kapun kívül található. Tizenhármas vers. „Menjünk ki tehát Őhöz, a táboron kívülre, az Ő gyalázatát hordozva. Tehát menjünk ki a táboron kívülre, hagyjuk el a Júdaizmus Táborát, a Törvény Táborát – lépünk ki az izraeliek vallási rendszeréből, az Ő gyalázatát hordozva. Tizennégy. „Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük. Olyanok vagyunk tehát, mint Ábrahám, aki várta azt a várost, amelynek szilárd

alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten. Ezt olvashatjuk a Zsidók 11.10-ben. Olyanok vagyunk tehát, mint Ábrahám: nekünk sem ezen a földön van állandó lakhelyünk; mi csak átutazóban vagyunk itt a földön, és mi is várjuk azt az örökkévaló várost - Isten városát, ahol majd Istennel lakhatunk. Tizenöt. Átala – vagyis Jézus Krisztus által – vigyük Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor – azaz: nevéből vallást tévő ajkaink gyümölcsét. Az Úr tehát az efféle áldozatokban gyönyörködik. Isten a korábbiakban már kifejezésre juttatta, hogy elege van azokból az áldozatokból, amelyeket az emberek vittek elé. Zsidók 10.5. Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem. – szól a Jézusra vonatkozó prófécia. Az az áldozat tehát, amely kedves Istennek – a dicsőítés, azaz: nevéből vallást tévő ajkaink gyümölcse. Ahelyett, hogy elviszünk egy állatot a paphoz, hogy azt feláldozzák Istennek, adjunk hálát az Úrnak, egyszerűen csak áldjuk az Urat – ez ugyanis az előtte kedves áldozat. Tizenhat. A jótékonyaságról és az adakozásról pedig el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten. Ez egy másik módja az olyan áldozat bemutatásának, ami kedves Isten előtt. Tizenhét. Bízatok vezetőitekben és hallgassatok rájuk, mert Ők vigyáznak lelketekre úgy, mint amit erről számot is adnak. Hadd tegyék ezt örömmel és ne sóhajtozva, mert ez nem válik javatokra. A III. János 4-ben a következőket írja János: Nincs nagyobb örömöm annál, mint amikor hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak. Azt hiszem, ezt minden lelkipásztor elmondhatja magáról, hogy nincs is számára annál nagyobb öröm, mint annak a tudata, hogy a gyermekei, a nyája az igazságban járnak. Tizennyolc. Imádkozzatok értünk, mert meg vagyunk győződve arról, hogy lelkiismeretünk tiszta, hiszen mindenben helyesen akarunk eljárni. Tizenkilenc. Főként pedig azért imádkozzatok, kérlek, hogy mielőbb visszajussak Hozzátok. Húsz. A Békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát. Huszonegy. Tegyen készségessé Titeket minden jóra, akaratának teljesítésére, és munkálja bennünk azt, ami kedves Őelőtte, Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön örökké. Ámen. Csodálatos záró-imádság ez. A Békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát. Jézus azt mondta magáról: Én vagyok a jó pásztor, aki életét adja juhaiért. Tegyen készségessé Titeket minden jóra. A görög eredeti szó szerinti fordítása pedig úgy hangzana, hogy: Tegyen Benneteket tökéletesen érettekké akaratának teljesítésére, és munkálja bennünk azt, ami kedves Őelőtte, Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön örökké. Ámen. Huszonkettő. Kérlek pedig Testvéreim, legyen örömetekre az intő szó, hiszen csak röviden írtam Nektek. Huszonhárom. Tudjátok meg, hogy Timóteus testvérünk kiszabadult, és ha megjön, hamarosan meglátogatlak Titeket, Vele együtt. Ebből tehát úgy tűnik, hogy Timóteus a levél írójával volt együtt börtönben. Huszonnégy. Köszönsétek Vezetőiteket és a Szenteket is mind, köszöntenek Titeket az Itáliából valók. Valószínűleg tehát Itáliában íródott ez a levél; elképzelhető, hogy egy római börtönből, vagyis: nagyon is elképzelhető az, hogy Pál írta római fogságában ezt a levelet is. És végül az utolsó vers: Huszonöt. A kegyelem mindnyájatokkal.